

Jedním z nejdůležitějších úkolů loveckého psa je schopnost najít zvěř. My, lidé, se řídíme jen očima, ale pes dokáže navěřit a najít zvěř daleko dříve. Pro většinu psů to je úplně přirozená činnost.

Správný vůdce ale i tomu, co má pes vrozené, dává určitá pravidla. Platí to i o slídění. Nacvičuje se většinou v dobře přehledné krytině. Ta by měla být tak vysoká, aby vůdce psa dobře viděl, ale pes aby měl výhled horší a řídit se více nosem než očima. Je třeba, aby pes prohledával celou určenou plochu a aby ji prohledával systematicky. V praxi to znamená, že by pes měl běhat před vůdcem do obou stran, a to na vzdálenost až 40 m.

Pes většinou nechce prohledávat celý prostor, ale běží před námi přímo vpřed. Toho se dá při nácvičení dobře využít. Vůdce psa vypustí z vodítka, ukáže mu rukou dopředu a dá mu zvolený povel, např. hledej. Když se pes rozeběhne a začne prozkoumávat terén, vůdce jej pochválí. Pak vůdce udělá vpravo nebo vlevo v bok a pokračuje v chůzi. Při tom na psa zavolá nebo na něj pískne. Pes se opět zařadí před svého pána a běží tentokrát na druhou stranu, než běžel původně. Trochu to připomíná plachetnici, která křížuje vodní plochu a chytá vítr do plachet. Někdy se také píše, že vůdce jde „cik-cak“. Nezní to moc spisovně česky, je to ale vystihující. Vůdce by měl vždy psovi nataženou rukou ukázat, kterým směrem má hledat. Postupně vůdce jde přímo bez

změny směru a psa navádí na prostorové hledání jen pokynem ruky.

Pes by správně měl být poslán proti větru. Ten mu totiž přináší všechny pachy a pes tak snáze zvěř najde. I mladý vůdce může poznat, odkud vítr právě vane. Stačí zvednout nasliněný prst. Tam, kde nás to zastudí, je směr, ze kterého vane vítr. Výbornou pomůckou je bublifuk. Všichni ho známe, protože patří mezi oblíbené hračky. Směr letu vyfouknuté bubliny přesně určuje i směr větru.

Některému psovi se od pánovy nohy moc nechce a je třeba ho hodně povzbuzovat. Jiný pes by naopak běžel co nejdál a toho je třeba vždy po dosažení určité vzdálenosti přivolat. V každém případě platí, že i slídění je disciplína, která se bez pochvaly vůdce neobejde. Platí také, že i při slídění využíváme dříve naučených cviků, jako je přivolání. Asi se stane, že se psovi povede to, co od něj chceme, že tedy najde zvěř a že, zvláště mladý pes, ji pak s chutí prožene. U některých plemen z toho nebude žádný problém. I na zkouškách má pes právo za zvěří jít, je ale přesně stanoven čas, do kterého se musí vrátit. Trochu složitější je to u plemen ohařů. Ti by měli mít tak zvaný „klid před zvěří“, měli by zvláště pernatou vystavit a v žádném případě by neměli zvěř prohnat. To už je ale jiná kapitola vycvičení.

Vladimíra TICHÁ, ilustrace Josef Pospíchal